

(1965, Jablonec nad Nisou)

V roce 2002 jsem přijela bydlet do Rumburka, koupili jsme barák v Dolních Křečanech, děti mi rostly a já jsem nastoupila do zaměstnání, dělala jsem pod úřadem Rumburk, zametala jsem celé město a věřte, že jsem byla za moji práci, kterou jsem dělala poctivě, pochválena a dodneška si mě lidi váží.

A najednou v 2011 demonstrace proti nám, Cigánům. Když víte, že jste slušná, poctivě pracujete, najednou lidi jdou proti vám, vrtulníky, televize, všude policajti, kteří nás chránili. Máte strach a taky o děti. Lidi křičí, „pusťte nás na ně“, u paneláků křičeli „Cigáni do plynu“, jak kdyby měla začít válka a nás Cigány by měli všechny postřílet. Když vidíte lidi, kteří vás ještě předtím zdravili, teď jsou v té řadě a křičí „Cigáni pryč, Cigáni do plynu“, tak ten pocit je strašnej a aspoň ve mně srdce málem puklo.

Pořád jsem si říkala, proč nás chtějí zabít, proč chtějí, abychom šli pryč, vždyť já mám právo žít v Česku, i moje děti. A vidíte, mám jinou barvu kůže a to je to, co jim vadí. Nikdy, dokud budu živa, na ten den nezapomenu, na ten pocit strachu o život, věřte, neskutečnej strach. Díky všem policajtům, že nás bránili, nikdy jim to nezapomenu. Ale přesto jsem nepodlehla. Když byl kurz na sociální pracovníci, tak jsem se přihlásila, z úřadu práce mi moc pomohli, že mi věřili, a tak jsem do toho šla, učila jsem se v Krásné Lípě a udělala jsem to. Moc krásný pocit. Ale bojím se bílých lidí a málokomu věřím. A přes to všechno dělám v Rumburku od roku 2012 asistentku prevence kriminality, protože chci dokázat Čechům, že nejsme všichni špatní. Cigán to bude mít vždy těžké, protože je černý.

Já se nikdy nebudu stydět za to, co jsem. Naštěstí jsou mezi bílými i slušní lidé, kterým moje kůže nevadí a mají mě za slušného, pracovitého člověka. Děkuji jim za to, ale nikdy nemůžu zapomenout na demonstraci, kterou jsem zažila, v mém srdci zůstane navždy. Nemůžu odpustit. Jak lidi co byli v koncentráku a nikdy neodpustili Němcům.